

PACIJENTI SU MAČKA U DŽAKU

Tijanino stanje je gotovo odmah po priklučenju na milion i dvesta hiljada jedinica kristalnog penicilina postalo bolje.

Samo nekoliko dana po dolasku stavljena je u raspored za tretman u *sobi*.

Tehničar joj je pomogao da ustane iz kreveta, ali se već na hodniku nekako izmigoljila iz njegove ruke. Išla je pognute glave upoređujući svoje papuče sa njegovim dok su jedva čujno, gumeno i plastično, kloparali po okrppljenim vinas pločama. Lifta su se domogli u ujednačenom ritmu. Za tih nekoliko trenutaka do podruma mogla je na miru da zaključiti da su njegove kroksice original.

Nisu obraćali pažnju na manire i bili su nehajno izvan pristojnosti. On je nju posmatrao tehnički – ukoliko se bude zanela na jednu ili na drugu stranu, moći će da je poduhvati. Bila je krhka i raslabljena, ali zazirao je zato što se maločas drsko opirala pomoći. Nije mogao tačno da joj odredi figuru ispod rezedo ogrtača i nekoliko slojeva odeće.

Kaiš joj je pri geganju upadao između nogu, a kada ga je izvukla otud, pogledom se uspela sa njego-

vih klompi, preko pantalona, sve do ramena gornjeg dela ispranog odela. Nekada je bilo belo kao sneg. I ona je njega posmatrala tehnički. To je preimućstvo bolničkih uniformi.

Mesto za stolom zauzela je više kao da se srušila nego kao da je sela. Postupno je izvlačila prvo jedan pa drugi lakat da se održi iznad ivice. Namestila je bradu među dlanove.

Doktor Pašenog je strpljivo sačekao da se pacijentkinja stabilizuje (silazak ju je izmorio više nego što je i sama očekivala). U trenutku koji je smatrao pravim za početak postavio joj je uobičajena trijažna pitanja o datumu prijema u bolnicu, o imenu i zanimanju. A zatim i uobičajeno: „Zašto ste ovde?“

Tijana je takoreći istom intonacijom i bojom glasa, samo u svojoj ženskoj i malo promukloj varijanti rekla da ima jaku upalu desnog plućnog krila. Međutim, pri kraju reči „krila“, (kao da su je vinula, kao da su je odapela sa službenog saopštenja) ona se zaplaka.

Opet je čekao nadajući se da će pacijentkinja doći do reči, do daha. Ali njeno uzdisanje postajalo je sve jače i jače. Malo više zatečen pokušao je da bude prijatan i duhovit rekavši da pacijenti obično plaču „tek tamo, negde, na trećoj-četvrtoj seansi; a nekome treba i mnogo više...“

Tijana je nastavljala da jeca zureći u prazan sto.

„Vama, Tijana, očigledno ide od ruke, došli ste u pravo vreme na pravo mesto...“

Možda nije ni čula šta joj je govorio.

„Brana drži u zatočeništvu unutarnje ranjeno ja koje se sakrilo i šalje poruku Biću da nešto nije u redu... Tako i bolest... napada određeni organ...”

„Vas je, a to je više nego očigledno, skolila velika tuga. Dobro je što plaćete, to jako pozitivno utiče na vaše trenutno stanje, koje, ako sam dobro shvatio...”

„Isplaćite se slobodno, ne čuvajte taj bol u sebi...”

„Možete li mi makar malkice, izdaleka, reći šta vas muči?...“

„Pokušajte da mi kažete barem jednu reč...”

„Smirite se, Tijana, plaćete već skoro sat vremena! Imam sledećeg pacijenta...”

Doktor Pašenog predao je Tijanu tehničaru, jedva je podigavši sa stolice po kojoj se zamutila i razlivala zajedno sa suzama. Pošli su nazad, ali ovog puta nije mogla da mu se otme.

Taman se malo pribrala i zaustavila bujicu kada ču neodmerene i nemarno izgovorene tehničareve reči: „Sledeći put ići ćete kolicima. Suviše ste slabi za ovaj poduhvat.“ Onda udari u još veći plač.

Morali su da joj daju injekciju za smirenje.

Vraćena je u krevet, u sobu u kojoj je ležala sa još tri bolesnice. Zabrinuto su gledale kako je unose i polažu na postelju. Umrtnjena lekom zaspala je odmah, ne čuvši šta se oko nje dešava. Uneli su je baš u trenutku kada je žena sa kreveta preko puta nje govorila o umrlom sinu: nedelju dana pre nego što će zauvek napustiti ovaj naš poznati svet zadao joj je tri udarca nožem, od kojih jedan u grudima; ubodi je nisu ubili, ali su joj trajno oštetili levo plućno krilo. Nastavile su da pričaju pošto je Tijana blaženo zahrkala.

Petnaestak minuta kasnije na vratima se pojavila doktorica Ana Vasić. Popela se sa reumatološkog odeljenja (na kome je radila poslednjih dvadeset i kusur godina), kratko se posavetovala sa doktorom Ismailijem i ušla u Tijaninu sobu, u vreme koje je dopušteno samo lekarima. Videla je kako blaženo spi, pomilovala pogledom i ostale tri pacijentkinje, prošaputala da će biti sve u redu. Neka se ne uznemiravaju. Mobilni telefon u njenom džepu počeo je da vibrira i ona mahnu ženama i izađe na hodnik na prstima, da nešto ne poremeti u harmoničnom glasnom disanju i smirenju koje je unela u sobu, tiho zatvorivši vrata.

Na ekranu je pisalo „pac. Jovan Knežević“.

Vrlo su retko imali potrebe da se čuju telefonom pa je pomislila da je nešto u vezi sa velikim događajem koji se sprema za prekosutra – otvaranje izložbe „Antinoj 24“ (zbog čega je Ana bila veoma ponosna na svoju kćerku Mariju). Zašto bi je inače zvao. Ako je dobro upućena, upravo postavljaju slike i skulpture, jel tako, to je trebalo da urade danas po podne...

Međutim, Jovan ju je zvao iz sasvim drugih razloga.

„Molim vas, Ana, danas sam propustio termin za posete, a na pulmologiji leži jedna moja prijateljica koju bih svakako da posetim, vrlo važnim povodom. Naime, sutra ne mogu nikako da stignem...“

„Naravno, Jovane, ne morate mi ništa objašnjavati. Samo, molim vas, iako sam dežurna čitavu noć, potrudite se da dođete pre deset...“